

הארנב הלבן והתנינים

מתוך ספר הפיות של יפן 1903
מאת יאי תאודורה אוזאקי

לפני הרבה זמן, כשהחיות ידעו עוד לדבר, במחוז אינאבה שביפן חי ארנב לבן קטן. ביתו היה על האי אוקי המונח בים מול החוף של אינאבה. הארנב רצה מאוד לעבור לאינאבה. הוא ישב ימים שלמים על החוף והביט בגעגועים על חופי אינאבה. וכל יום חשב שיקרה משהו והוא יוכל להגיע לשם. ויום אחד, כשישב כהרגלו על החוף והסתכל על אינאבה, ראה תנין גדול השחה סמוך לאי. "הנה הזדמנות" חשב הארנב "עכשיו אוכל למלא את משאלתי. אבקש מהתנין שיעביר אותי דרך הים."

אלא שהוא חשש כי התנין אולי לא יסכים לבקשתו, ולכן החליט להשיג את משאלתו בתחבולה, במקום לבקש זאת ישירות. הוא קרא לתנין בקול רם "הו,

מר תנין, איזה יום יפה היום!"

התנין, שיצא באותו יום כדי להתחמם קצת בשמש, התחיל דווקא להרגיש בודד, וכשהארנב קרא לו שמח מאוד למשמע הקול.

"מעניין מי דיבר כאן עכשיו! האם זה אתה, מר

ארנב? האם גם אתה מרגיש בודד היום?"

"לא, אינני מרגיש בודד" ענה הארנב "יצאתי כדי

לבלות קצת בשמש. ואולי תצא ונשוחח קצת?"

התנין יצא לחוף, התיישב שם ושניהם השתעשעו

זמן מה זה בחברת זה. ואז אמר הארנב:

"מר תנין, אתה חי בים ואני חי על האי. אנו נפגשים

רק לעתים רחוקות ואינני יודע הרבה עליך. אמור,

האם אתה חושב שאתם, התנינים, רבים מאתנו,

הארנבים?"

"מובן שיש יותר תנינים מאשר ארנבים" ענה התנין

"אתם חיים על האי הקטן הזה בזמן שאני חי בים

שמשתרע לכל חלקי העולם. אם אקרא לכל

התנינים שחיים בים, מספר של הארנבים יהיה כמו

לא כלום, בהשוואה אלינו." התנין הזה היה באמת

יהיר מאוד.

האמנתי שזה אפשרי. עכשיו עלי לספור אתכם.
אבל לשם כך אני חייב לעבור על הגבות שלכם. אז

שכבו בשקט, בבקשה, כדי שלא אפול לתוך המים
ולא אטבע!"
והארנב קפץ מהאי על הגשר המוזר שיצרו הגבות

ואז שאל הארנב "האם תוכל לאסוף כאן מספיק
תנינים, כדי שישכבו בים זה ליד זה מכאן ועד חוף
אינאבה?"

התנין חשב רגע וענה "אכן, זה נראה לי אפשרי."
"אז אולי תנסה, ואני אספור אותם" אמר הארנב.
התנין שלא היה חכם במיוחד לא הבין שהארנב
מכין פה תעלול, שיעזור לו לעבור את הים. הוא
הסכים לבקשתו של הארנב ואמר "חכה כאן זמן
מה. אני אחזור לים ואקרא לחברים שלי!"

התנין חזר למים ונעלם לדקות אחדות, ובינתיים
הארנב חיכה בסבלנות על החוף. בסוף חזר התנין
ואתו מספר גדול של תנינים אחרים.

"ראה, מר ארנב!" קרא התנין "חברים שלי יכולים
בקלות לשכב זה ליד זה מכאן ועד אינאבה. אנו
רבים מספיק כדי להימתח מכאן אפילו עד סין או
עד הודו. האם ראית אי-פעם כל כך הרבה

תנינים?"

ואז כל חבורת התנינים הסתדרה זה ליד זה ויצרו
כאין גשר מהאי אוקי ועד חוף אינאבה.
כשהארנב ראה את הגשר אמר "כמה נהדר! לא

של התנינים וספר תוך כדי קפיצה מאחד לשני
"אנא שכבו בשקט, כי אחרת לא אוכל לספור. אחד,
שניים, שלושה, ארבעה, חמישה.."
וכך הוא עבר מהאי אל היבשה של אינאבה. אבל
לא הסתפק בכך, וכשירד מהתנין האחרון התחיל
להתגרות בתנינים באומרו "הו, התנינים הטיפשים.
סידרתי אתכם!"

והתחיל לברוח מהר כמה שרק יכול היה.
הוא כמעט והצליח להתחמק, אך התנינים הבינו
מהר כי הארנב עשה להם תחבולה רק כדי לעבור
את הים, ושעכשיו הוא צוחק ולועג לטיפשותם. הם
התרגזו מאוד, רדפו אחריו, והשיגו אותו. כולם
נעמדו סביבו והתחילו למרוט את פרוותו. לשווא
בכה הארנב וביקש רחמים. הם אמרו רק "מגיע
לך!" וכשכבר הורידו ממנו את כל הפרווה זרקו
אותו על החול בחוף, ובעצמם נכנסו למים ושחו
משם.

הארנב היה במצב מעורר רחמים. כל הפרווה
הלבנה שלו הוסרה מגופו, פצעיו דממו וכאבו מאוד.
הוא לא יכול היה לזוז ולא נשאר לו אלא לשכב על

החול ולבכות, למרות שרק באשמתו נפל למצב זה.
קשה היה שלא לרחם על היצור המסכן במצבו
הזה, כי התנינים היו אכזרים מאוד בנקמתם.
אחרי זמן מה עברה שם קבוצת אנשים צעירים
בעלי מראה מכובד, וכשראו את הארנב שוכב על
החול ובוכה, שאלו מה קרה.

הארנב הרים את ראשו וסיפר "היה לי קרב עם
תנינים, אבל הם הכריעו אותי, מרטו את כל
הפרווה והשאירו אותי כאן על החול. לכן אני בוכה."
אחד מהעוברים היה רע-לב וזדוני, אך העמיד פני
איש רחום ואמר לארנב "אני מרחם עליך. אציע לך
איך לרפא את גופך הכואב ולגרום לפרווה שלך
לצמוח שוב. לך ורחץ בים, ואחר כך שב על החוף
בשמש כדי להתייבש. זה יצמיח שוב את הפרווה
והיא תהיה כפי שהייתה קודם."

חבורת הצעירים המשיכה הלאה והארנב, ששמח
מאוד על עצה שקיבל, אמנם נכנס לים, נרטב שם
היטב ואחר כך התיישב על החוף במקום בו הרוח
יכלה ליבש את גופו.

אלא שהעור שלו התייבש והתקשה, והמלח מהים

איש צעיר אחר, גם הוא מכובד ונראה כמו נסיך, אבל נושא שק חפצים גדול על גבו, עבר לידו, עצר ושאל מדוע הוא בוכה. הארנב המסכן, שזכר מה עשו לו אלה שעברו קודם, לא ענה דבר, ורק המשיך לבכות. אך הצעיר הזה היה טוב-לב. הוא הביט ברחמים על הארנב ואמר "יצור מסכן. אני רואה שכל הפרווה שלך מרוטה ועורך ערום. מי גרם לך לכך?"

הארנב ששמע את מילות הרחמים אלה הרגיש שהפעם יוכל לסמוך על האיש וסיפר הכל שגרם לו להגיע למצבו האומלל. הוא לא הסתיר דבר אלא סיפר בגלוי איך שטה בתנינים, איך עבר על הגשר שהם עשו לו, איך ביהירותו התגרה בהם ואיך התנינים התנקמו בו.

ואז סיפר גם איזו עצה רעה נתנו לו האנשים שעברו כאן קודם. בסוף הוא ביקש מהאיש שיתן לו תרופה כלשהי שתרפא אותו ותגרום לפרוותו לגדול שוב.

כשהארנב גמר את סיפורו האיש אמר לו "אני מרחם על סבלך, אך זכור שבעצמך גרמת לך את

הגביר את הכאב והסבל, והארנב האומלל התגלגל בחול ובכה עוד יותר חזק מאשר קודם.

הצרה." "אני יודע" ענה הארנב מלא חרטה "אך הבטחתי לעצמי מעתה לא לרמות יותר. אנא, תעזור לי ואמור איך לרפא את גופי." "אגיד לך מה עליך לעשות" אמר האיש "קודם כל לך ותתרחץ היטב בבריכת מים מתוקים הנמצאת לא הרחק מכאן. ואז קטוף קצת מפרחי קאבא שצומחים על שפת הבריכה, תפזר אותם על הארץ ותתגלגל בהם. אבקת הפרחים האלה תצמיח את הפרוה שלך, ותוך זמן קצר תרגיש טוב יותר." הארנב שמח מאוד על העצה. הוא זחל עד הבריכה, התרחץ בה והמים שטפו מגופו את מלח הים. אז פיזר על הארץ פרחי קאבא, התגלגל בהם ולהפתעתו ראה שעל גופו עולה שוב פרוה לבנה, הכאב פסק וחזרה לו ההרגשה הטובה, כמו לפני כל ההרפתקה. הארנב היה מאושר שכה מהר חזר לאתנו, רץ אל האיש הצעיר, נפל לרגליו וקרא "תודה לך נסיכי על כל מה שעשית למעני. הייתי רוצה לגמול לך בצורה כלשהי. אנא אמור לי מי אתה?"

"אינני נסיך, כפי שאתה קורא לי. אני פייה ושמי אוקונינושי-נו-מוטו" ענה האיש הצעיר "ואלה שעברו לידך קודם הם אחים שלי. הם שמעו על נסיכה יפהפה יאקאמי, שחיה במחוז אינאבה. רוצים למצוא אותה ולבקש שתתחתן עם אחד מהם. אני רק מלווה אותם ולכן אני הולך אחריהם עם שק חפציהם על גבי. הארנב שמע על הפייה אוקונינושי-נו-מוטו שרבים באזור כיבדו אותו כאל. "הו, לא ידעתי כי אתה אוקונינושי-נו-מוטו. כמה טוב היית כלפיי! קשה לי להאמין שאלה שעברו כאן קודם ושלחו אותי באכזריות לרחוץ בים, הם אחים שלך. אני בטוח שהנסיכה תסרב להם ותעדיף את טוב לבך. אני בטוח שתכבוש את לבה בלי שאפילו תנסה זאת, ושהיא תבקש להיות כלתך." אוקונינושי-נו-מוטו לא שם לב לדבריו של הארנב, אלא נפרד ממנו והלך לדרכו, ותוך זמן קצר השיג גם את אחיו. הוא מצא אותם ליד כניסה לארמונה של הנסיכה.

וכפי שניבא הארנב, האחים לא הצליחו
לשכנע את הנסיכה להיות לכלה של אחד
מהם, אך כשהיא הביטה בפניו של
אוקונינושי-נו-מוטו, וראתה בהם את טוב
לבו, באה ישר אליו ואמרה "אותך אני
בוחרת" והם התחתנו.
וזה סוף הסיפור. בחלקים אחדים של יפן
סוגדים האנשים לאוקונינושי-נו-מוטו כאל.
הארנב התפרסם כ"הארנב הלבן של
אינאבה".
מה קרה לתנינים איש לא יודע.